

Mas de Sant Romà

Santa Maria de Miralles

Ubicació

Comarca: Anoia
Lloc/Adreça: Sant Romà.
Emplaçament Camí a mà dreta des de la C-37 (dir. Igualada, punt Km. 50), entre la C-37 i la Riera de Miralles

Coordenades:

Latitud: 41.49892
Longitud: 1.52887
UTM Est (X): 377212
UTM Nord (Y): 4595189

Classificació

Número de fitxa 08257 - 5
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Conjunt arquitectònic
Estil / època: Medieval Modern Contemporani Popular
Segle XIV-XX
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: En ruïna, abandonat. Des del primer trimestre de 2015 els edificis estan protegits per una tanca metàl·lica
Protecció Legal
Observacions protecció: NNSS ajuntament 2002
Número inventari IPAC 6047
Generalitat i altres inventaris
Accés Restringit
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: Ref. Cad.: 08257A00600037
Fitxes associades:
[Església de Sant Romà](#)
Autoria de la fitxa F. Xavier Menéndez

Descripció

Masia de planta rectangular amb planta baixa, pis i golfes (amb galeria), orientada NO-SE, amb coberta amb dues vessants amb caiguda a NE i SO. La façana principal es situa al SE. La porta és d'arc de mig punt, amb portal adovellat. S'hi accedeix a través d'un espai esglaonat tancat, amb porta. Presenta diversos cossos edificats adossats o al voltant (habitages, corrals, un celler). Destaca un edifici d'una planta rectangular amb tres obertures que conté 4 cups soterrats cilíndrics, recobers de cairons vidrats.

Observacions:

Les tres cases enrunades situades al SE de l'edifici principal corresponen a cases de masovers amb els noms de Ca l'Elvira, Cal Palles i Cal Tardà.

El conjunt de masia, cases i coberts forma part d'un conjunt més ampli que conforma el nucli de Sant Romà, integrat també per l'església i la rectoria (fitxa 2), a pocs metres del Mas. A prop es situa la font de Sant Romà (fitxa 70). El Mas està al costat d'una riera (que desguassa a la Riera de Miralles) en un lloc ric en vegetació. Al costat, camps de blat.

Història

Inclòs al Nomenclàtor de 1860 (Sant Romà). Riba (1988, 211-212) cita Sant Romà al del grup de masies antigues (fins el segle XVII).

Documentada des del segle XIV com a Mas Romano. Era una residència senyorial.

Segons Riba (1988, 211), a partir del segle XIV, Sant Romà sorgeix a Miralles com a nou nucli -a més del creat a l'entorn de l'església i al peu del castell- atès que tenim documentat el matrimoni, concertat el 1351, entre el cavaller Guillem de Sant Romà i Elisenda, filla de Pere V de Queralt i d'Alamanda de Rocabertí, barons del Veí Castell de Queralt. El 1359 Guillem de Sant Romà fou nomenat batlle baronial de Miralles i era alhora procurador de Guillem Ramon de Cervelló, senyor del Castell de Miralles i Baró de la Llacuna. Així doncs la masia de Sant Romà fou la casa delmadora durant la segona meitat del segle XIV. En el capbreu de 1408 la masia de Sant Romà fou declarada per Antoni de Sant Romà i en la capbreuació de 1522 ho és per Joan de sant Romà. Al segle XV s'edifica l'església, a pocs metres (la relació amb el mas no és clara). A l'any 1517 el propietari del Mas és en Pere Vivó. Al 1552 el propietari és en Jacob Vivó. També apareix citat al mateix document en Joan Vivó de Mas del Goreb, una altra unitat o una propietat vinculada. Al 1672 apareix com a propietat de Jacob Vivó. En la capbreuació de 1682 al lloc de sant Romà hi consten dues cases: una és declarada per Jacint Pujador i una altre per Jaume Vivó, la qual fa partió amb l'església de sant Romà. La família Vivó serà una de les protagonistes de la vida social i política de Miralles durant tota l'Edat Moderna. A l'any 1633 el rector de Vilademager és en Jaume Vivó, al 1659 el batlle és en Jaume Vivó, i el mateix o un altre Jaume Vivó apareix com a batlle el 1687. Al capbreu de 1761 es parla també de la masia de Jaume Vivó, al costat de la qual hi havia una botiga dels regidors de l'ajuntament. Al 1793 el "bayle" és en Juan Vivó. Durant el segle XVII Mas Almúnia i Mas Pontons també són propietats de membres de la família Vivó.

Bibliografia

Generalitat de Catalunya. Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya. L'Anoia. Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya Num. 7. DG Patrimoni Cultural Generalitat de Catalunya. Barcelona 1997.

RIBA GABARRÓ, Josep (1988) 2ed: Història de l'Anoia. Santa Maria de Miralles. Parcir Edicions Selectes, Manresa, p. 209-219

Inventari del Patrimoni Cultural Immobile. Patrimoni Arquitectònic. Generalitat de Catalunya. Num. 9047 (Rev. 1991)

Arxiu Comarcal de l'Anoia. Fons Arxiu Parroquial de Santa Maria d'Igualada referents a Santa Maria de Miralles. Inclou la sèrie Processos judicials

